

ΕΝΑΣ ΜΑΥΡΟΜΙΧΑΛΗΣ ΠΟΥ ΤΟΥΡΚΕΥΕ

Ο ΣΟΥΚΙΟΥΡΜΠΕΗΣ

Ο Τούρκος Ναύαρχος στην Πόλη. Ή φροντίδες του για να εξηλεάση τη μητέρα του. Πώς ο Πέτρος Μαυρομιχάλης έγινε ηγεμόν της Μάνης. Το δεύτερο ταξίδι του Σουκιούρμπεη στην Μάνη. Η Μουρεπιχάλαϊνα κερμαίνει οθωμανήτη. Τα παιδιά του Πετρόμπεη στην Κωνσταντινούπολη. Η ομίλη για το ενδιαφέρον του Σουκιούρμπεη προς αυτά. Ραδιουργίες και συκοφαντίες. Ο Σουκιούρμπεης διοικητής της Σόμης. Η ελίφης του τέν κατεδίωκε μέχρι θανάτου, κλπ. κλπ.

Β'.

Είδαμε στο προηγούμενο φύλλο ότι ο Σουκιούρμπεης, ο τρωμερός Τούρκος ναύαρχος, δεν ήταν άλλο, από το μικρό Γιώργο Μαυρομιχάλη, τον όποιον ο Τούρκος, κατά τη μάχη του Άλιφουφού στα 1769, άρπαξαν από τον πατέρα του και τον εξολόθωσαν. Είδαμε ακόμα πως ήταν ο Σουκιούρμπεης επί κεφαλής Τουρκικής αμύδαας έφτασε στη Μάνη για την καταδίωξη των πειρατών κ' επεσκίηθησαν τον πύργο των Μαυρομιχάλειων, έπεσε στα πόδια της μάνας του, της αίσθηρας γρηάς Κωνσταντίας, ζητώντας το μικρό του φίλο της, το όποιο όσποσο εκείνη αφήνηκε να του δώσει.

Συνεχίζουμε σήμερα την αφήγησι της δραματικής αυτής ιστορίας. Ύστερα από μερικά εβδομάδες μετά την αναχώρησι του από τη Μάνη, ο Τουρκικός στόλος έφτασε στον Κεράτιο κόλπο.

Ο Σουκιούρμπεης αποβίβιστος στην Κωνσταντινούπολι, κά δολοι οι γνωστοί έβλεπαν πως είχε αλλάξει πολύ κατά το διάστημα του ταξιδιού του. Μια συνεχής μελαγχολία έκοιάζε το πρόσωπό του και σανιδιώτα το χαμόγελο φώτιζε την όψη του. Και πράγματι, ο δυστυχισμένος ναύαρχος δεν έσκερτάνταν πια χωρίς πως να εξηλεάση τη μητέρα του, την αίσθητη αυτή Μανιάτισσα και χριστιανή, η οποία, παρ' όλες τις βίαιες του είχε αφήνη να τον αναγορεύσει για παιδί της. Για τον σκοπό δέ αυτό προσπαθούσε να εξηλεάση την ύπασχη που είχε δώσει στον άδελφό του Πέτρο Μαυρομιχάλη και να επιτύχη εν μέρους της Ύψηλης Πύλης το διορισμό του σ' ένα υψηλό αξίωμα. Στις προσπάθειες του αυτές τον έβοήθησε και ο Γ. Βούλγαρης, ο όποιος κατείχε τότε μεγάλη θέσι στην Οθωμανική Αυτοκρατορία. Έτσι ο Πέτρος Μαυρομιχάλης διορίστηκε ηγεμόν της Μάνης με τον τίτλο του Μπέη.

Σχεδόν συγχρόνως με το διορισμό του αδελφού του, ο Σουκιούρμπεης διατάχθηκε να πλεύση και πάλι στη Μάνη μαζί με το στόλο του, γιατί οι πειρατά είχαν κάνει εκ νέου την εμφάνισι τους. Ο δυστυχισμένος ναύαρχος, μόλις έλαβε τη διαταγή αυτή, δεν ήξερε αν έπρεπε να χαρή ή να λυπηθ. Ήθελε βέβαια να ξαναβη την αγαπημένη του πατρίδα και τον πύργο του γεννηθήκε, μα φοβόταν μήπως, πηγαίνοντας πάλι εκεί κάτω, έδοξίμασε καινούργιες όδνηρες αναγνώσεις. Όσοσο, μη μπορούντας να κάνει η' άλλους, εγκατέλειψε την Κωνσταντινούπολι, κατευθυνόμενος στη Μάνη.

Μόλις έφτασε εκεί κάλεσε επάνω στην ναυαρχίδα του τον Πέτρο Μαυρομιχάλη. Μετά τους τυπικούς χειρισμούς, ο Σουκιούρ έκανε γνωστό στον άδελφό του το διορισμό του ως ηγεμόνος, έχρησιζόντας του και το σχετικό έγγραφο της Ύψηλης Πύλης.

Ύστερ' από την επίσημη αυτή αναγγελία, ο ναύαρχος είπε στο Μαυρομιχάλη ότι ο Σουλτάνος άταποίσε να του στείλη τα δυο παιδιά του, τα όποια θα κρατούσε ως όμηρους στην Κωνσταντινούπολι, για να είνε βέβαιος για την πίστη του.

Ο Μαυρομιχάλης έχρησιήθησε το Σουκιούρμπεη για το διορισμό του και, μη θέλοντας να δώσει άφορησι σε παρεήγησεις, του άπάντησε ότι έχρησιήθησε θα του παρόιδε τα δυο παιδιά του. Άναστάσιον και Γεωργίον, για να τα όδηγησι στην Πόλη.

Ο Σουκιούρ, καθ' όλη το διάστημα της διαμονής του στη Μάνη, δεν έτόλιμνε ούτε μια φορά να ρωτήση τίποτε τους συγγενείς του για τη μητέρα του. Είχε όσποσο πάντοτε την έλπίδα ότι η καρδιά της αίσθητης Μανιάτισσας θα λήγχε στο τέλος κ' ότι θα ζητούσε να τον ιδή και να τον συγχωρέσι. Μα η γρηά Μαυρομιχάλαϊνα ήταν άδυσωπητη. Ούτε τα παρακάλλι των άλλων παιδιών της μπορούσαν να την μεταπεισούν, ούτε κ' η εφεργασίε του Σουκιούρ προς την οικογένειάν του. Όχι μόνο δεν έσυγχωρούσε τον έξωμότη γιού της, άλλ' ούτε χάν θέλησε να τον ιδή. Έτσι ο Τούρκος ναύαρχος έβγαζε από αυτή τη φορά από τη Μάνη με τον πόνο ακόμα μεγαλύτερος στην καρδιά του, γιατί δεν είχε άξιοιδή ούτε το χέρι της μάνας του να φιλήση. Μόνη του παρηγοριά είχε τώρα τα δυο άνήματα του, τα όποια είχε πάγει μαζί του και τα όποια άγατούσε και περιποιόταν όσο μπορούσε πιο πολύ.

Μόλις ο Σουκιούρ έφτασε στην Πόλι, έπέτρεψε από την Ύψηλη Πύλη την άδεια κ' εκράτησε τα δυο παιδιά του Πετρόμπεη στο σπίτι του.

Φαίνεται όμως ότι ο Σουκιούρμπεης δεν περιοριζόταν μόνο να δείχνη φανερά τη μεγάλη του στοργή προς τους δυο Έλληνας όμηρους του, άλλ' ότι και ύπερ της οικογενίας των Μαυρομιχάλειων και ύπερ των Έλλήνων γενικώς έχρησιζόταν με συμπάθεια. Ο ένθουσιασμός του αυτός, τον όποιον δεν μπορούσε να κρύβη, έκανε του Τούρκου Πασσάδες να ύποψιαστούν ότι ός τότε ποτώς δούλος των Σουλτάνων έφταρε τρωμερά αίσθητης προς τους Έλληνας. Άμέσως έπακολούθησαν διάφορες ραδιουργίες και συκοφαντίες, άποτέλεσμα των όποιων ήταν να πέση ο Σουκιούρ στη διομένεια της Πύλης και να μετατεθι ως διοικητής στη νήσο Ρόδο.

Ποίν όμως ο ναύαρχος φήγη για την καινούργια του θέσι, υπέβαλε στην Ύψηλη Πύλη την παραίτησι, ίπως οι μικροί Μαυρομιχάλη, τους όποιους δεν μπορούσε να πάγη μαζί του, παραμένουν στο έξχη στα Πατριαρχεία. Η Πύλη δέχτηκε να την παραβλήσι τον αήτη και έτσι οι άνεμοι του εστάλησαν στα Πατριαρχεία, όπου διέμεναν υπό την επίβλεψη του Πατριάρχου Γεωργίου Ε'. Ένας από τους δυο αυτούς γνωστούς Πετρόμπεη, ο Γεωργίος, έδολογούσε, ως γνωστόν, μετά χρόνια, τον Κατοδίστρια στα Ναύπλι.

Ο Σουκιούρ όταν έφτασε στη Ρόδο, ήταν πια έξηνητά χρόνια. Όσοσο φανόταν ακόμα νεώτατος. Είχε ή οριζέλιο ανάστημα και εύστατο στήθος. Το μέτωπό του ήταν πλατύ, τα μάτια του μαύρα και λαμπρά, τα φρύδια του πικνα και το μουστάκι του μαύρο. Το πρόσωπό του ήταν ήλιοκαμένο και ή όψη του άγρια. Φορούσε πράσινη βελούδινα στολιά και στο κεφάλι του Περισφι τίρα. Η φωνή του άντηχούσε δυνατή σαν ήλις καμπάνας. Η δέ εμφάνισις του είχε πρώτης όφρεως προκαλώσε τρομό.

Ανοίκησε τη Ρόδο με μεγάλη αίσθηρότητα, έπαβαλλομένη ίσοσ λόγω της έχρησισης ύποματσό εις την λεπινη Ελλάδα Επαναστάσεως. Αυτός είδικε κ' α' αυτός κατεδίωκε. Πολλές φορές μάλιστα έκανε ο ίουσ και το δίμο.

Ο Σουκιούρμπεης έμνε στη συνοικία του Νεωχώριου της Ρόδου, στα μέγαρο που λεγότανε τότε στού Μουσταφά Καπιτάνου το Σαράφι. Το σπίτι αυτό σώζεται ως σήμερα πεταλωμένο και έτοιμώτατο.

Έντομώτατε κατέφθωσε η άνακτήση και πάλι την εύνα της Ύψηλης Πύλης, η όποια τον έπροβόιωσε σε Πασσά.

Μετά το τέλος της Έλληνικής Επαναστάσεως άρχισε και πάλι να φρεται με καλωσίγη προς τους Έλληνας της νήσου, τους όποιους και άτήλαξε από τα σμύνη των ναυτιών του Ύμωρημ, που, κάθε τόσο, έβγαζαν από τη Ρόδο, λεηλατόντας τα πάντα.

Ο Σουκιούρμπεης έμνε διοικητής στη Ρόδο ως στο τέλος του 1855, έλατε άνεκλήθη στην Κωνσταντινούπολι, όπου και πέθανε ύστερα από λίγα χρόνια σε βαθύτατο γήρας. Πέθανε όμως δυστυχισμένος, όπως δυστυχισμένος είχε ζήση, γιατί δεν μπόρεσε να ξεχάσι ποτέ την όδνηρη σκληρή που διεδραματίστη κατά την πρώτη μετάβασι του στη Μάνη στον πύργο των Μαυρομιχάλειων.

Ήτανε με πόνο και με όδνη, γιατί η μητέρα του δεν τον είχε συγχωρήσει ποτέ...

ΣΚΕΧΕΙΣ

ΤΗΣ ΚΑΡΜΕΝ ΣΥΛΒΑ

— Η έντιμη είνε έχθρά της άληθινής φίλιας, ακόμα δέ περισσότερο έχθρά της είνε η δυστυχία.

— Η συγγνώμη έρχεται μετά την άδιαφορία. Όποιος αγαπάει δεν συγχωρεί.

— Τη μητέρα μας δώσε και το έρω μας την επικολούμεθα μόνο σε όρα άνάγκης. Όταν αυτή περάση, άμέσως τη λημονώμε.

— Μιά καρδιά του μεγάλου κόσμου σπάνια άντηκει και στο μικρό κόσμο, δηλαδή στην οικογένεια.

